

DISSERTATIO II.

DE SACRAMENTO CONFIRMATIONIS.

Sacramentum hoc vario olim sub nomine insignitum in Ecclesia fuit. 1°. A materia sua remota, *unguenti mysterium* appellatur a S. DIONYSIO Areopagita L. de Eccles. Hier. cap. 4. part. 1^a.; *Sacramentum chrismatis* a S. AUG. L. 2. contra litteras Petiliani cap. 104.; *Chrisma sanctum, supercaeleste*, a LAODICENI Conc. Patribus Can. 7. et 48.; *Chrisma salutis* a LEONE M. serm. 4. de Nativ. Dom. c. 5. 2°. A materia proxima, *impositio manus* a S. IHERON. contr. Lucifer., a S. AUG. L. 3. de Bapt. contr. Donat. cap. 16.; ab ISIDORO L. 2. de Offic. Eccles. cap. 27. Demum quia confirmatus, dum ungitur, cruce signatur in fronte, *sigillum Domini* a CORNELIO Papa epist. ad Fabium Antiochenum (Labb. t. 1. p. 675. A.); *signaculum Dominicum, spirituale* a S. CYPRIANO epist. 73. ad Jubaianum, S. AMBROSIO L. de Mysteriis. At ab effectu suo nunc in Ecclesia vulgato nomine *Confirmatio* nuncupatur. Agemus de hac per sequentia capita :

1°. De Existentia, Materia et Forma sacramenti Confirmationis.

2°. De Ministro ejusdem, Subjecto, Effectu, præmissa de sacramento hoc summa doctrinæ Catholicæ ex CC. FLOR. et TRID.

Decretum Concilii Florentini de Confirmatione pro Armenis sub Eugenio IV. an. 1439.

Secundum sacramentum est Confirmatio, ejus materia est chrisma confectum ex oleo, quod nitorem significat conscientiæ; et balsamo, quod odorem significat bonæ famæ, per episcopum benedicto. Forma autem est : *Signo te signo crucis, et confirmo te chrismate salutis in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti.* Ordinarius minister est episcopus. Et cum cæteras functiones simplex sacerdos valeat exhibere, hanc non nisi episcopus debet conferre : quia de solis Apostolis legitur, quorum vicem tenent episcopi, quod per manus impositionem Spiritum sanctum dabant, quemadmodum Actuum Apostolorum lectio manifestat : *Cum enim audissent, inquit, Apostoli, qui erant Hierosolymis, quia recepisset Samaria verbum Dei, miserunt ad eos Petrum, et Joannem. Qui cum venissent, oraverunt pro ipsis, ut acciperent Spiritum sanctum; nondum enim in quemquam illorum venerat; sed baptizati tantum erant in nomine Domini Jesu. Tunc imponebant manus super illos, et accipiebant Spiritum sanctum.* Loco autem illius manus impositionis datur in Ecclesia Confirmatio. Legitur tamen aliquando per Apostolicæ sedis dispensationem ex rationabili et urgente admodum causa, simplicem sacerdotem chrismate per episcopum confecto hoc administrasse Confirma-

tionis sacramentum. Effectus autem hujus sacramenti est, quia in eo datur Spiritus sanctus ad robur, sicut datus est Apostolis in die Pentecostes; ut videlicet Christianus audacter Christi confiteatur nomen. Ideoque in fronte, ubi verecundiæ sedes est, confirmandus inungitur, ne Christi nomen confiteri erubescat, et præcipue crucem ejus, *qui Judæis quidem est scandalum, gentibus autem stultitia*, secundum Apostolum; propter quod signo crucis signatur.

Canones Sacri Concilii Tridentini de Confirmatione Sess. VII. 3. Martii an. 1547. sub Paulo III.

I.

Si quis dixerit, Confirmationem baptizatorum otiosam ceremoniam esse, et non potius verum et proprium sacramentum: aut olim nihil aliud fuisse, quam catechesim quamdam, qua adolescentiæ proximi fidei suæ rationem coram Ecclesia exponebant; anathema sit.

II.

Si quis dixerit, injurios esse Spiritui sancto eos, qui sacro Confirmationis chrismati virtutem aliquam tribuunt; anathema sit.

III.

Si quis dixerit, sanctæ Confirmationis ordinarium ministrum non esse solum episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotem; anathema sit.

CAPUT I.

DE SACRAMENTI CONFIRMATIONIS EXISTENTIA, MATERIA ET FORMA.

Confirmatio sumpta metaphysice, est *verum novæ Legis sacramentum baptizatos corroborans ad profitendam constanter christianam fidem*: physice, est *unctio chrismatis sub præscripta verborum forma in fronte baptizati, qua huic ex institutione Christi confertur augmentum gratiæ, et robur spirituale*: sumpta physice simul et metaphysice recte definitur: *Sacramentum corroborationis in fide per manuum impositionem, et chrismatis inunctionem sub certa verborum forma*; quæ definitio utramque Confirmationis essentiam explicat adæquate, ut ex dicendis patebit. Confirmationem hanc ex sacramentorum numero expungunt Protestantes omnino omnes. Lutherus L. de captiv. Babyl. satis esse, inquit, pro ritu ecclesiastico, seu ceremonia sacramentali Confirmationem habere, similem cæteris ceremoniis, consecrandæ aquæ, aliarumque rerum. Calvinus blasphemiam eam ac conviciis, ubiubi

potest, persequitur, in Instit. cap. 19. §. 8. eam *oleum* vocans, *diaboli mendacio pollutum*. §. 13. *abortivam sacramenti larvam*: atque, ut alia id genus absurda non referam, in Antidoto Conc. Trid. Sess. 7. Can. 2. majore dicam imperitia, an impostura: *olei qui faciat mentionem, nemo est ex veteribus*. Chemnitius, quantumvis alias nasutulus, *nihil*, ait in Exam. Trid., *se olfacere olei et balsami in Scripturis*; forte tum, cum hæc scriberet, non fuerit emunctæ naris.

ARTICULUS I.

UTRUM CONFIRMATIO SIT VERUM, AC PROPRIE DICTUM NOVÆ LEGIS SACRAMENTUM?

125. *Dico*. Confirmatio est verum, ac proprie dictum novæ Legis sacramentum. Est de fide catholica, ut constat ex Can. 1. Sess. 7. Conc. TRIDENT.

Prob. I. Ex SCRIPTURA sacra: Act. 8. v. 14. 15. baptizatis per Philippum diaconum Samaritanis, *cum audissent Apostoli, qui erant Jerosolymis, quod recepisset Samaria verbum Dei, miserunt ad eos Petrum et Joannem; qui, cum venissent, oraverunt pro ipsis, ut acciperent Spiritum sanctum: nondum enim in quemquam illorum venerat; sed baptizati tantum erant in nomine Domini Jesu. Tunc imponebant manus super illos, et accipiebant Spiritum sanctum*. Et Act. 19. v. 6. *Cum imposuisset illis* (duodecim discipulis recens baptizatis) *manus Paulus, venit Spiritus sanctus super eos, et loquebantur linguis et prophetabant*.

Ex quibus tale formatur argumentum: Ad verum ac proprie dictum sacramentum, etiam adversariorum consensu, requiruntur sequentia: 1º. signum sensibile; 2º. collativum gratiæ; 3º. divinitus institutum, ac quidem permanenter: atqui in impositione illa manuum, de qua in Actis Apostolorum cit. loc., habentur ea singula. *Maj.* est Calvinus L. 4. Instit. cap. 19. §. 5., Lutherus L. de Captiv. de Bapt., quos sequuntur cæteri eorum Sectarii. *Min. prob.* Nam 1º. adest signum sensibile, ut patet, impositio manuum; 2º. collativum gratiæ; nam per impositionem illam manuum dabatur Spiritus sanctus, cujus nomine principaliter gratia sanctificans intelligitur; 3º. divinitus institutum; nunquam enim Apostoli ita secure ac constanter imposuissent manus, ut daretur Spiritus sanctus, nisi mandatum Domini tenuissent; non enim Apostoli pollebant potestate instituendi signa infallibiliter collativa gratiæ; sed hoc potestatis excellentiæ est, quæ Christo erat propria. Ac demum permanenter hoc signum fuisse institutum a Christo, ex traditione constat, illiusque signi ab ipso Apostolorum ævo ad nostrum continuato in Ecclesia usu.

126. *Prob. II. Ex TRADITIONE*, quæ eruitur 1º. ex omni ævi Patribus ac summis Pontificibus; 2º. ex Conciliis.

I. *EX SS. PATRIBUS ac PONTIFICIBUS*. Ac quoniam adversarii excipiunt, Catholicos sacramentum Confirmationis probare ex veterum Patrum scriptis partim supposititiis, partim dubiæ fidei; ejusmodi ultro missis, etsi saltem Scriptorum antiquorum sint, eorum referam testimonia, quæ et probate sunt alias fidei, et genuina habentur ab adversariis ipsismet, excepto forsitan S. DIONYSIO AREOPAG.; at cujus scripta de Eccles. Hier. in peculiari Dis-

sertatione vindicabimus. Igitur argumentum tale est : SS. Patres ac Pontifices Confirmationem distinguunt a Baptismi ceremoniis ; docent quod habeat vim conferendi Spiritum sanctum, sive gratiam, atque veris sacramentis annumerant ; ergo.

Prob. Ant. SEculo I. S. DIONYSIUS AREOPAG. S. Pauli Apostoli discipulus L. de Eccl. Hier. cap. 2. part. 2^a. §. 7. postquam totum Baptismi ritum descripsisset, de jam baptizato ait : *Initiatum* (baptizatum) *veste alba induunt : rursus illum ad pontificem ducunt, qui divinitus sacro oleo virum consignat. Pontifex ipsum Eucharistiæ participem efficit.* Et cap. 4. part. 3^a. §. 11. rationem reddens, cur post Baptismum inungatur baptizatus : *Ei, inquit, qui sanctissimo divinæ regenerationis sacro initiatus est, consummans illa unctio divini Spiritus illapsum elargitur.* Hic S. Doctor 1. illam unctionem distinguit a ceremoniis Baptismi ; quia dabatur post Baptismum, sicut Eucharistia ; quia erat reservata episcopo ; 2. illam sacramentis veris annumerat ; quia elargitur Spiritum sanctum, quod ceremoniis Baptismi non competit.

SEculo II. TERTULLIAN. in L. de Bapt. cap. 7. et 8. *Exinde, ait, egressi de lavacro perungimur benedicta unctione... In nobis carnaliter currit unctio, sed spiritaliter proficit, quomodo et ipsius Baptismi carnalis actus, quod in aqua mergimur ; spiritalis effectus, quod delictis liberamur. Dehinc manus imponitur per benedictionem advocans et invitans Spiritum sanctum.* Hic clare TERTULLIAN. sacramentum exprimit distinctum a Baptismo, hujusque ceremoniis ; hoc enim Baptismo comparat, ac opponit ; ac sicut Baptismo, ita illi tribuit vim producendi effectum spiritualem, sive gratiam, quod non nisi solis veris sacramentis convenit. Quin nitide adæquatam exprimit hujus sacramenti materiam, unctionem et impositionem manus. Quod rursus facit L. de Resurr. carn. cap. 8. *Caro abluitur, ut anima emaculetur : en Baptismus. Caro signatur, ut et anima muniatur ; caro manus impositione adumbratur, ut et anima Spiritu illuminetur : en Confirmatio ejusque materia adæquata. Caro corpore et sanguine Christi vescitur, ut et anima Deo saginetur : en Eucharistia.* Tria hæc sacramenta conjungit TERTUL. ut ante DIONYS., quod juxta disciplinam Ecclesiæ veteris conferrentur simul, quando baptizabantur catechumeni.

SEculo III. S. CORNEL. Papa epist. ad Fabian. apud Eusebium L. 6. cap. 35. et Labb. Conc. t. 1. (p. 675.) de Novato ait : *Eum, postquam a morbo liberatus fuit (ob quem baptizatus in lecto fuerat), reliqua non percepisse, quæ juxta ecclesiasticam regulam percipi debent ; neque ab episcopo consignatum fuisse. Hoc autem signaculo minime percepto, quomodo Spiritum potuit accipere ?* Sed hoc signaculum non erat Baptismi ceremonia, cum conferret Spiritum sanctum, deberetque a solo impendi episcopo. S. CYPRIAN. epist. 73. ad Jubaian. n. 9. scribens de impositione manus Petri et Joannis super Samaritanos a Philippo diacono baptizatos : *Quod nunc quoque, ait, apud nos geritur, ut qui in Ecclesia baptizantur, præpositis Ecclesiæ offerantur, et per nostram orationem ac manus impositionem Spiritum sanctum consequantur, et signaculo dominico consummentur.* Clariora hæc rursus sunt, quam ut expositione indigeant.

SEculo IV. S. CYRILL. Hierosolymitanus Catech. 21. n. 1. et 2. *Et vobis, ait, postquam ex aquis sacri lavacri ascendistis, datum est chrisma, quod*

gerit imaginem illius, quo unctus est Christus ; hoc autem est Spiritus sanctus. Vos vero uncti estis unguento, facti participes et consortes Christi. Paria fere S. AMBROS. tradit L. de Myster. cap. 6.

SEculo V. INNOCENT. I. epist. ad Decentium cap. 3. (Labb. t. 2. p. 1246.) : *De consignandis, inquit, vero infantibus manifestum est, non ab alio quam ab episcopo fieri licere ; nam presbyteri, licet sint sacerdotes, pontificatus tamen apicem non habent. Hoc autem pontificibus solis deberi, ut vel consignent, vel Paracletum Spiritum tradant, non solum consuetudo ecclesiastica demonstrat, verum et illa lectio Actuum Apostolorum, quæ assertit, Petrum et Joannem esse directos, qui jam baptizatis traderent Spiritum sanctum. Nam presbyteris (seu extra episcopum, seu præsentem episcopo baptizent) chrismate baptizatos ungere licet, sed quod ab episcopo fuerit consecratum ; non tamen frontem ex eodem oleo signare, quod solis debetur episcopis, cum tradunt Spiritum Paracletum.* Quibus nihil apertius ; nam 1°. hic clare docet Pontifex unctionem confirmatoriam distinctam esse ab altera baptismali ; cum hæc fiat in vertice, et a simplici presbytero ; prior vero fieri debeat in fronte, et a solo episcopo. 2°. unctionem illam esse eandem INNOCENTII tempore cum illa Apostolorum Act. 8. 3°. Per illam confirmatoriam unctionem conferri Spiritum sanctum ; sed hoc ceremoniæ tantum ecclesiasticæ convenire non potest. S. AUGUSTIN. L. 2. contra litteras Petiliani cap. 104. n. 239. *In hoc unguento, inquit, sacramentum chrismatis vultis interpretari : quod quidem in genere visibilium signaculorum sacrosanctum est, sicut ipse Baptismus.* Ergo æque ac hic sacramentum. Ac Tract. 3. in 1^{am}. epist. Joannis n. 5. *Unctionem habetis a Sancto, ut ipsi vobis manifesti sitis. Unctio spiritalis ipse Spiritus sanctus est, cujus sacramentum est in unctione visibili.* Prætermitto id genus plures AUGUSTINI, aliorumque Patrum textus, ne æquo in iisdem referendis sim longior ; qui vero plures volet, consulat BELLARMIN. de sacram. Confirm. L. 2. c. 6.

II. Ex CONCILII. In Conc. ELIBERITANO, cujus epocham Scriptores vulgo ad initium IV. seculi referunt, Can. 38. (Labb. t. 1. p. 974.) statuunt Patres : *Peregre navigantes, aut si Ecclesia in proximo non fuerit, posse fidelem, qui lavacrum suum integrum habet, nec sit bigamus, baptizare in necessitate infirmitatis positum cateclumenum, ita ut, si sic pervixerit, ad episcopum eum perducat, ut per manus impositionem perfici possit.* Hæc vero manus impositio est 1°. confirmatoria ; tum quia Confirmatio passim vocatur Christianorum perfectio ; tum quia impositio manus, quæ ab episcopo super neophytum fieri debet, est confirmatoria. 2°. Est verum sacramentum ; quia per hanc confertur gratia sanctificans, sive perfectio.

In Conc. LAODICENO circa an. 363. Can. 48. (Labb. t. 1. p. 1524.) rursus decernunt Patres : *Oportet eos qui baptizantur, post lavacrum chrisma Ecclesiæ accipere, et regni Christi participes inveniri.* En duæ sacri chrismatis proprietates ; prima, quod suo modo necessarium et præceptum sit, juxta illud, oportet ; altera, quod regni Christi participes efficiat : sed id dici non potest de ritu, nisi cui gratia certo annexa sit. Similia plurima in Conciliis aliis comperies apud BELLARMIN. hic, velut in ARAUSICANO an. 441. (Labb. t. 3. p. 1447. C.) HISPALENSI II. an. 619. cap. 7. (Labb. t. 5. p. 1666.) aliisque.

Ex hisce singulis detegitur 1°. quam falso edixerit CALVIN. in Antidot. Concilii TRID. Sess. 7. Can. 2. *Olei qui faciat mentionem, nemo est ea vete-*